

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุป อภิปรายผลและเสนอแนะ ตามหัวข้อต่อไปนี้

- 5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 5.2 สมมติฐานของการวิจัย
- 5.3 วิธีดำเนินการวิจัย
- 5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 5.5 สรุปผลการวิจัย
- 5.6 อภิปรายผลการวิจัย
- 5.7 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

5.3 วิธีดำเนินการวิจัย

5.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี

5.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุดรธานี ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน

โดยลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น แบ่ง 16 อำเภอ 3 กิ่งอำเภอ ออกเป็นอำเภอขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก แล้วใช้วิธีจับสลากตามขนาดของอำเภอให้ได้อำเภอขนาดใหญ่ 2 อำเภอ ขนาดกลาง 3 อำเภอ และขนาดเล็ก 2 อำเภอ จากนั้นแบ่งโรงเรียนใน อำเภอทั้ง 7 อำเภอ เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก แล้วจึงใช้วิธี จับสลากตามขนาดของโรงเรียนมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้โรงเรียนขนาดใหญ่อำเภอละ 1 โรงเรียน ขนาดกลางอำเภอละ 2 โรงเรียน และขนาดเล็กอำเภอละ 1 โรงเรียน รวม 28 โรงเรียน ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 1,115 คน แต่เมื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแล้วปรากฏว่าได้แบบสอบถามที่ให้ข้อมูลครบถ้วนจำนวน 815 คน จึงใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 815 คน

5.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

(1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบปรนัย

4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.23 - 0.85 ค่าอำนาจ จำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.15 - 0.80 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.92

(2) แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

2.1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน จำนวน 18 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list)

2.2 แบบสอบถามการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบ มาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 10 ข้อ

2.3 แบบสอบถามการใช้ห้องสมุด ภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้าย นิเทศ มีลักษณะเป็นแบบมาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 15 ข้อ

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลที่ได้ ผู้วิจัยได้ ดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้คือ

5.4.1 ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้หาค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าความถี่ที่คาดหวังและค่าไคสแควร์

5.4.2 ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ผู้วิจัยได้ให้น้ำหนัก คะแนนแต่ละข้อจาก 0 - 3 ตามลำดับ จากนั้นนำไปหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.5 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.5.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เพศ, การมีทัศนคติ การทบทวนบทเรียนที่บ้าน การลงโทษนักเรียนของ ผู้ปกครอง การให้รางวัลนักเรียนของผู้ปกครอง การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาไทย การเรียนพิเศษระดับการศึกษาของบิดา รายได้ของผู้ปกครอง การใช้มุมภาษาอังกฤษ การใช้สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้ายนิเทศ

5.5.2 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ จำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือ อุปกรณ์การเรียน การมีคอมพิวเตอร์ การได้ชมภาพยนตร์ การ์ตูน หรือวีดิทัศน์ภาษาอังกฤษที่บ้าน การช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียน จำนวนสมาชิกในครอบครัว การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของมารดา ลักษณะครอบครัวของนักเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน และการใช้สมุด

5.6 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าปัจจัยเกี่ยวกับตัวนักเรียนและภูมิหลังของนักเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน การใช้ห้องสมุด มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้ายนิเทศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงอภิปรายแยกเป็นแต่ละด้านตามปัจจัยที่นำมาศึกษา ดังนี้

5.6.1 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน และภูมิหลังของนักเรียน

5.6.1.1 เพศ จากผลการวิจัยพบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรัชย์ พงษ์เจริญ (2530) ที่พบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อความสัมพันธ์ผลทางการเรียน คือ เพศ นอกจากนี้ นพมาศ นวนิลฐิ (2528) ได้วิจัย พบว่าเพศของนักเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น มีความสัมพันธ์กับเพศของนักเรียนด้วย

5.6.1.2 จำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือ จากผลการวิจัย พบว่าจำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครอบครัว

ของนักเรียนส่วนใหญ่ มีบุคคลที่กำลังเรียนหนังสือจำนวนไม่มาก พอที่จะส่งผลให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังเรียนหนังสือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.1.3 การมีอุปกรณ์การเรียน จากผลการวิจัยพบว่า อุปกรณ์การเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พิสิษฐ มณีไชย (2534) ที่พบว่า นักเรียนที่มีอุปกรณ์การเรียนพร้อม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ขาดแคลนอุปกรณ์การเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในปัจจุบันนักเรียนส่วนมากไม่ต้องประสบปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนเหมือนในอดีต เนื่องจากทั้งหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนต่างก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา และได้บริจาคหรือแจกอุปกรณ์การเรียนให้กับโรงเรียนต่าง ๆ โดยเฉพาะโรงเรียนที่อยู่ในชนบท นักเรียนจึงมีอุปกรณ์การเรียนเพียงพอต่อความต้องการใช้

5.6.1.4 การมีติดชั้นนารี จากผลการวิจัยพบว่า การมีติดชั้นนารีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการที่นักเรียนมีติดชั้นนารี ทำให้นักเรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นจากการค้นหาความหมายของคำศัพท์ในติดชั้นนารีนั้น จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้นด้วย

5.6.1.5 การได้ชมภาพยนตร์การ์ตูน หรือวิดีโอภาษาอังกฤษที่บ้าน จากผลการวิจัยพบว่า การได้ชมภาพยนตร์ การ์ตูนหรือวิดีโอภาษาอังกฤษที่บ้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่ชมภาพยนตร์การ์ตูน หรือวิดีโอภาษาอังกฤษ ชมโดยเข้าใจความหมายจากภาพ ไม่ใช่เข้าใจจากการฟังหรือไม่ได้ชมบ่อย ๆ จึงทำให้การชมภาพยนตร์การ์ตูน หรือ วิดีโอภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.1.6 การทบทวนบทเรียนที่บ้าน จากผลการวิจัย พบว่า การทบทวนบทเรียนที่บ้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการทบทวนบทเรียนที่บ้านทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้นและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นสูงขึ้นด้วย

5.6.1.7 ความช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียนของนักเรียน จากผลการวิจัยพบว่าความช่วยเหลือของผู้ปกครองในการเรียนของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ จิรนาฏ สุทธานุกุล (2533) และศิริวัลย์ อุดมพรวิวัฒน์ (2525) ที่พบว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองของนักเรียนให้คำแนะนำที่ไม่ถูกต้อง หรือไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาในปัจจุบัน ซึ่งอาจเกิดจากการที่ผู้ปกครองขาดความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอนที่ต่างไปจากเดิมที่ตนเองเคยเรียนมาก่อน จึงทำให้คำแนะนำหรือการช่วยเหลือของผู้ปกครองไม่ส่งผลหรือไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างที่เราควรจะเป็น

5.6.1.8 การลงโทษของผู้ปกครอง จากผลการวิจัยพบว่า การลงโทษของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2527) ที่พบว่า การลงโทษนักเรียนเป็นปัจจัยด้านผู้ปกครองที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาประจำบาล

5.6.1.9 การให้รางวัลของผู้ปกครอง จากผลการศึกษา พบว่าการให้รางวัลของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรนาฏ สุทธานุกุล (2533) และ Hilliard and Robert (อ้างถึงใน กนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์, 2524) ที่พบว่า การให้รางวัลและการยกย่องชมเชยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5.6.1.10 จำนวนบุคคลในครอบครัว จากผลการวิจัยพบว่า จำนวนบุคคลในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Coster (1959) และประยูร ศรีลิษชนกุล (2529) ที่พบว่า จำนวนบุคคลในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2520) ยังได้กล่าวว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวขนาดเล็ก น่าจะได้รับความดูแลเอาใจใส่ในการเรียนจากผู้ปกครองมากกว่าและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่

5.6.1.11 การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาไทย จากผลการวิจัย พบว่า การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารี ยังสกุล (2514) และนิศเพลิน เขียวหวาน (2521) ที่พบว่า การอ่านหนังสือพิมพ์ มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการอ่านทำให้นักเรียนมีความสามารถเข้าใจในการเรียนและจับใจความของเนื้อหาได้ดี จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

5.6.1.12 การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัย พบว่า การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับการวิจัยของจิรนาฏ สุทธานุกุล (2533) และ Coster (1959) ที่พบว่า การใช้สื่อมวลชนที่เป็นหนังสือพิมพ์หรือวารสารภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างต่างระดับชั้นกัน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษด้วยความไม่เข้าใจหรือเพียงดูรูปประกอบเรื่อง จึงทำให้การอ่านสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.1.13 สถานภาพของบิดามารดา จากผลการวิจัย พบว่า สถานภาพของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะบิดามารดาของนักเรียนส่วนมากอยู่ด้วยกัน หรือการที่ผู้ปกครองจะเป็นบิดาและมารดาหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นักเรียนก็ยังได้รับการเลี้ยงดูและเอาใจใส่ ไม่แตกต่างจากเดิมมากนัก ทำให้สถานภาพของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5.6.1.14 อาชีพของบิดา จากผลการวิจัย พบว่า อาชีพของบิดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Coster, Strom, Frankel, Knite และ Stround (อ้างถึงใน สุรัชย์ พงษ์เจริญ, 2530) และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520) ที่พบว่า อาชีพของบิดา เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บรรเทิง ยันต์โกเศศ (2522) ที่พบว่า อาชีพของผู้ปกครอง ไม่มีผลต่อความสามารถในการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้ให้ความ

สนใจว่าบิดาประกอบอาชีพอะไรเพราะนักเรียนส่วนมากมีบิดาที่มีอาชีพใกล้เคียงกันอยู่แล้ว (เกษตรกร รับจ้าง) จึงทำให้อาชีพของบิดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.1.15 อาชีพของมารดา จากผลการวิจัย พบว่า อาชีพของมารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยและขัดแย้งกับผลการวิจัยของ เอกชัย กาญจนนา (2531) ที่พบว่า อาชีพของมารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัฒนา พุ่มเล็ก (2512) ที่พบว่า อาชีพบิดา มารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนไม่ได้ให้ความสนใจว่ามารดาประกอบอาชีพอะไร จึงทำให้อาชีพของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.1.16 การเรียนพิเศษ จากผลการวิจัย พบว่า การเรียนพิเศษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนพิเศษเป็นการเพิ่มความรู้และฝึกทักษะของนักเรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

5.6.1.17 ระดับการศึกษาของบิดามารดา จากผลการวิจัย พบว่า ระดับการศึกษาของบิดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรนาฏ สุทธานุกุล (2533) และ สุรัชย์ พงษ์เจริญ (2530) ที่พบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของบุคคลที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในครอบครัวส่วนมากบิดา เป็นผู้นำครอบครัว นักเรียนจึงให้ความสนใจเกี่ยวกับการเรียน โดยดูแบบอย่างจากบิดา เมื่อบิดามีระดับการศึกษาสูงก็ย่อมเห็นความสำคัญของการศึกษา และปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการศึกษาด้วย จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

5.6.1.18 ลักษณะครอบครัวของนักเรียน จากผลการวิจัย พบว่า ลักษณะครอบครัวของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของธีระ คนชุม (2532) ที่พบว่าลักษณะครอบครัวหรือการพักอาศัยอยู่ของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5.6.19 รายได้ของผู้ปกครอง จากผลการวิจัย พบว่า รายได้ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2527) สมชาย ลำไยงาม (2532) และปัญญา ชูตั้งกร (2520) ที่พบว่า รายได้ของผู้ปกครอง เศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

5.6.2 การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน

จากผลการวิจัยพบว่าการเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ยรรยง ปัญญา (2537) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมน้อย (คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย) และจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่า โรงเรียนจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนน้อยมาก จึงทำให้การเข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.6.3 การใช้ห้องสมุด มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้ายนิเทศ

จากผลการวิจัย พบว่า การใช้ห้องสมุด ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย การใช้มุมภาษาอังกฤษ สื่อเพื่อให้บริการและการจัดป้ายนิเทศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยรรยง ปัญญา (2537) ที่พบว่า การจัดป้ายนิเทศ สื่อที่มีไว้บริการในมุมภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดป้ายนิเทศนั้นช่วยเสริมความรู้ทางภาษาอังกฤษของนักเรียน และการใช้สื่อ ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น และการที่การใช้ห้องสมุดไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจเป็นเพราะห้องสมุดไม่ได้จัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้มากเท่าที่ควรนักเรียนไม่ได้สนใจกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่ห้องสมุดจัดขึ้น และไม่ให้ความสนใจกับหนังสือภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในห้องสมุด จึงทำให้ห้องสมุดไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.7 ข้อเสนอแนะ

5.7.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.7.1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา ควรพิจารณาให้มีการจัดมุมภาษาอังกฤษ มีสื่อการสอนอย่างเพียงพอ และให้มีการจัดป้ายนิเทศภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน คือ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

5.7.1.2 ครูผู้สอนควรตระหนักถึงความสำคัญของปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น โดยจัดให้มีสื่อและกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

5.7.1.3 ครูผู้สอนควรปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการใช้ดิคชันนารี การอ่านสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

5.7.1.4 ครูผู้สอนควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดป้ายนิเทศภาษาอังกฤษ อันเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน

5.7.1.5 โรงเรียนควรสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงวิธีการที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เช่น การให้รางวัล หรือกระตุ้นให้นักเรียนได้ทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ

5.7.1.6 โรงเรียนควรมีมุมภาษาอังกฤษไว้บริการนักเรียนในเวลาที่นักเรียนว่าง โดยในมุมภาษาอังกฤษควรมีหนังสือที่เป็นประโยชน์หรือสิ่งต่าง ๆ ไว้บริการนักเรียนอย่างเพียงพอ

5.7.1.7 ตัวนักเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยให้ความสนใจในการเรียน มีการทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ และศึกษาหาความรู้เพิ่มพูนทั้งจากสื่อและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

5.7.1.8 ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียน ส่งเสริมและให้กำลังใจนักเรียนอยู่เสมอ เช่น ให้รางวัลเมื่อนักเรียนทำคะแนนได้ดีขึ้น

5.7.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

5.7.2.1 ควรมีการศึกษาเพื่อพัฒนาหรือสร้างสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.7.2.2 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับเขตการศึกษา หรือระดับภาค เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

5.7.2.3 ควรให้มีการศึกษาถึงสภาพหรือสาเหตุของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

5.7.2.4 ควรมีการศึกษาว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่

5.7.2.5 ควรมีการศึกษาปัจจัยในโรงเรียนด้านอื่น ๆ อีก เช่น ครูผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน

5.7.2.6 ควรมีการศึกษาหาวิธีที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน และปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ